

Her-innering van een waarachtige bosbeleving.

Voordat Arno Beijk afstudeerde aan de hogeschool voor de kunsten te Arnhem heeft hij twee studies afgerond waarin de grondslag wordt gevormd door het verlangen naar kennis en wijsheid. Het zoeken naar een visie op het leven kan door hem niet worden weggedacht.

Bespiegelingen van de zin van het bestaan zijn al zolang de mens bestaat in hun volle existentie te zien in de uitingen van kunst. Dit gegeven is voor Arno Beijk een wezenlijke overweging geweest om zich als beeldend kunstenaar uiteen te zetten met het grote zoeken. Het wonen en werken in de beslotenheid van de Mookse bossen is een tweede factor die van essentieel belang is voor de inhoud van zijn kunstwerken. Zijn directe omgeving is een steeds weerkerend thema in zijn schilderijen.

Met een gevoel van bewondering voor het buitengewone van zijn omgeving schildert Arno Beijk de bossen, de bomen, de natuur. Buitengewone *bosbelevingen* vormen het waarachtige onderwerp in zijn schilderijen. Belevingen die het beste kunnen worden verklaard als het ervaren van de buitengewoonheden van het bos. Voor degenen die het, misschien onbewust, nog kunnen ondergaan is het meestal een kortstondige, maar altijd intense beleving. Belevingen voorbij de gewone waarneming van alledag, waarbij aspecten van het bos zich in een verhevigde vorm manifesteren. Kleuren, die gedurende een onverwacht moment, veel rijker zijn dan we gewoonlijk zien. Boomgestalten die zich een vluchtig ogenblik in hun volkomen tragiek aan ons tonen. De nachtelijke duisternis van het bos, die zijn geheimen slechts voorbijgaand onthult in het door wolkenflarden bewegend schijnsel van de maan.

Arno Beijk maakt zijn schilderijen tot de zichtbare verbeelding van de kortstondige ogenblikken waarin de waarachtige *bosbelevingen* zich openbaren,

Soms is ook de mens in zijn schilderijen opgenomen. De postmoderne mens die niet meer bij machte is om open te staan voor de waarachtige *bosbeleving*. Hooguit zijn er nog vage herinneringen aan dergelijke belevingen, meegemaakt in de onbevangenheid van het kind zijn. Vervreemd van het oerwezen van de natuur lijkt de mens verdwaald in een omgeving die niet meer de zijne is. Het beeld van het bos, waarin deze postmoderne mens door Arno Beijk is geschilderd, maakt hem tot een onwerkelijke verschijning in het landschap.

De schilderijen van Arno Beijk doen ons de vergeten, waarachtige *bosbeleving* opnieuw her-inneren. Met het schilderen van zijn doeken heeft hij ons de her-innering voor-gedaan. We kunnen de her-innering terughalen. Door *in te gaan op de uitnodiging van het kunstwerk: de uitnodiging zich niets-willend niets-doend over te geven aan een eenvoudige waarneming, een aandachtige beschouwing.*

Wil Friesen
maart 2012